Helen Cox

Moord op de kerstmarkt

Vertaald door Janet Limonard-Harkink

DE FONTEIN

I

De volle klank van een brassband die 'Once in Royal David's City' speelde, bereikte Kitt Hartley's oren en verwarmde haar hart terwijl ze over High Petergate liep. Op de torenspitsen en middeleeuwse poorten van York lag de sneeuw als poedersuiker op een warme *mince pie*. Achter de kantelen van Bootham Bar meende Kitt in de verte in de inktzwarte lucht een dikke onweerswolk te zien ontstaan, van het soort dat vaak gevuld is met hagelstenen en donderslagen en niet met fijne sneeuwvlokjes. Het weer baarde Kitt op dat moment echter weinig zorgen. Ten eerste boden de kastanjebruine vilthoed die ze in de wintermaanden bijna altijd droeg en haar dikke, marineblauwe jas bescherming tegen de winterse omstandigheden. Ten tweede waren de boekwinkels langs High Petergate tot laat open voor kerstinkopen, en als het zou gaan regenen kon ze daar gemakkelijk naar binnen vluchten. En ten derde, hoe kon iemand, laat staan een bibliothecaris, zich druk maken om wat de wolken deden, als dit gedeelte van de stad was afgesloten voor verkeer vanwege een kerstmarkt met voornamelijk boeken?

Rij na rij stonden de boekenstalletjes dicht op elkaar, verlicht door duizenden kerstlichtjes en beschut door zware rode en groene zeildoeken om de koopwaar te beschermen tegen de elementen. Dankzij de talrijke eet- en drinkkraampjes die ook op de markt stonden, hing er een kruidige cocktail van feestelijke geuren in de lucht, afkomstig van gin met cranberry, zachte broodjes met geroosterde kalkoen en versgebakken kaneelkoekjes. Alleen al de geur van al die heerlijke lekkernijen was genoeg voor dat specifieke gevoel. Het gevoel dat altijd in de lucht leek te hangen in de aanloop naar Kerstmis, dat wachtte tot je het inademde: een warm gevoel van dankbaarheid voor elk stukje geluk, hoe klein ook, dat je in het afgelopen jaar voor jezelf had weten te creëren.

De kerstsfeer was die avond bijna tastbaar in de straten van York, dus het was geen wonder dat de vele gezichten in de menigte, met rode wangen door de decemberkou, straalden van feestvreugde.

Kitts lichte grijsblauwe ogen werden groot bij het zien van zo veel verleidingen. Haar gewoonlijk zo vastberaden blik schoot heen en weer tussen de vele stapels paperbacks en hardcovers die allemaal op een grondige inspectie leken te wachten. Sinds ze haar eigen privédetectivebureau, Hartley and Edwards Investigations, had opgericht, besteedde Kitt meer tijd aan het volgen van ontrouwe echtgenoten en minder tijd aan het beheren van de afdeling Vrouwenstudies in de bibliotheek van de Vale of York University. Dit had op zijn beurt geleid tot een daling in haar gewoonlijk gulzige leesgewoontes. De studenten hadden de campus voor Kerstmis al verlaten en de bibliotheek zou met een minimale bezetting werken; ze werd pas in januari terugverwacht. Ze was van plan om de kerstvakantie van haar parttime baan te gebruiken om haar hele leesachterstand weg te werken en misschien nog een paar boeken aan haar 'te lezen'-stapel toe te voegen. Met dat idee in haar achterhoofd kon ze zich geen geschiktere plek voorstellen om een woensdagavond door te brengen dan op een kerstmarkt vol boeken zoals deze.

Hoewel Kitt niets liever wilde dan elke titel die te koop was nauwkeurig bekijken, had ze beloofd haar vriendin Evie op de beurs te ontmoeten, en hoe moeilijk het ook was om toe te geven, het was niet netjes om het doorbladeren van boeken voorrang te geven boven haar beste vriendin. Bovendien hadden ze kaartjes voor een speciale verkorte lezing van *A Christmas Carol* die Kitt echt niet wilde missen, dus ze mocht zich niet te veel laten afleiden. Ze hadden om zes uur bij de eetkraampjes afgesproken, en als ze Evie inderdaad zo goed kende als ze dacht zou haar vriendin nu ongeveer… Ja hoor, daar was ze. Ze kocht bij een van de kraampjes meer peperkoek dan iemand in een maand zou kunnen verorberen.

Glimlachend liep Kitt naar haar toe: 'Even een tussendoortje op weg naar de evenemententent, Evie?'

Evie herkende meteen de stem van haar beste vriendin en ze draaide zich om, waarbij haar blonde krullen op en neer sprongen.

Kitt grinnikte toen ze zich realiseerde dat Evies mond al vol zat met peperkoek en dat ze verwoed kauwde in een poging Kitt zo snel mogelijk van repliek te dienen.

Kitt gaf haar vriendin even de tijd om haar koek door te slikken, maar zelfs toen had Evie nog steeds te veel in haar mond om te kunnen reageren.

'Jeetje, Evie. Hoeveel peperkoek heb je in je mond gepropt? Maar doe rustig aan,' zei Kitt, terwijl ze haar hand opstak. 'Ik heb geen zin in een bezoekje aan de eerste hulp met een vriendin die stikt in peperkoek. Ik zou mijn avond graag willen doorkomen zonder rare incidenten.'

Evie stak een vinger in de lucht om Kitt duidelijk te maken dat ze nog even moest wachten op een antwoord, maar slikte toen eindelijk haar intimiderende mondvol koek door. 'Ik neem aan dat dat de reden is dat je Grace vanavond op kantoor hebt achtergelaten? Om dergelijke belachelijke situaties te vermijden?'

'Inderdaad,' reageerde Kitt hoofdschuddend, terwijl ze dacht aan Grace, haar assistente en zakenpartner bij het detectivebureau, en aan hoe lichtzinnig die soms kon zijn. 'En omdat jullie tweeën samen een nachtmerrie zijn. Jullie moedigen elkaar aan om telkens meer onzin uit te kramen – hoewel iemand die jullie afzonderlijk kent dat niet voor mogelijk zou houden. Ik krijg nooit rust.'

'Je doet alsof het een slechte zaak is om elke vijf minuten genadeloos gepest te worden,' zei Evie met een veelbetekenende grijns. 'We leveren je een zeer belangrijke dienst. Je moet jezelf niet te serieus nemen, toch, amice?'

'Met jou, Grace en Ruby in de buurt is die kans beslist niet groot,' reageerde Kitt. 'O, nu we het toch over Ruby hebben, ze zei dat ze misschien ook zou komen, maar ik hoop eigenlijk dat we haar vanavond kunnen ontlopen. Ze is in december elke dag op kantoor geweest om me over te halen haar zelfgemaakte glühwein te proeven. En hoewel ik in mijn leven meer woordenboeken heb bestudeerd dan de meeste mensen, kan ik geen woorden vinden om te beschrijven hoe walgelijk dat spul eruitziet. Je weet dat ik haar graag mag, maar ik raak echt door mijn excuses heen.'

'O, Kitt, dat is precies wat ik bedoel met de dingen te serieus

nemen. Wat is er met je aan de hand? Het is maar een drankje. Je gaat er niet dood aan.'

'Dat weet ik nog niet zo zeker,' zei Kitt, terwijl ze rilde bij de gedachte aan het kleverige spul.

Evie grinnikte. 'Ruby kennende is het waarschijnlijk niet het lekkerste brouwsel dat er bestaat, maar waarschijnlijk blijft ze zeuren totdat je het geproefd hebt. Misschien moet je haar gewoon geven wat ze wil. Ad fundum en zo. Gewoon doen en dan is de kous af.'

'Je kent Ruby toch?' zei Kitt ironisch fronsend. 'De kous is daarmee beslist niet af. Als ik toegeef en er één druppel van drink, zal ze vanaf nu tot aan Nieuwjaar elke dag een nieuwe fles naar kantoor komen brengen. En god mag weten hoe de ongebreidelde excentriciteit van Ruby Barnett zich in vloeibare vorm manifesteert, of wat die vloeistof met mijn ingewanden zal doen. Ik moet gewoon nog tien dagen de boot afhouden, tegen die tijd is het januari en hopelijk geeft ze haar missie dan op.'

Kitt moest iets langer dan normaal op Evies antwoord wachten, omdat ze weer een groot stuk peperkoek in haar mond had gestopt.

'Gaat het wel goed met je?' vroeg Kitt, terwijl ze haar vriendin van top tot teen bekeek. 'Ik weet dat je een lichte huid hebt, maar je bent nog bleker dan normaal, als je het mij vraagt. Je hebt toch niet weer zo'n onmenselijk dieet gevolgd, hè?'

Evie slikte haar peperkoek in een keer door. 'Zou kunnen.'

'Evie, in hemelsnaam,' was alles wat Kitt zei. Ze wilde er niet te veel aandacht aan besteden, maar ze maakte zich wel zorgen om haar vriendin en haar obsessie met haar uiterlijk. Het was iets meer dan tien jaar geleden, tijdens Kitts eerste zaak als detective. Een zaak die haar professionele leven had veranderd en haar beste vriendin littekens in haar gezicht had bezorgd die weliswaar waren vervaagd, maar nooit volledig waren weggegaan. Zelfs voordat al die huiveringwekkende gebeurtenissen zich hadden voltrokken, had die arme Evie zich al ernstige zorgen gemaakt over haar uiterlijk, en Kitt vroeg zich soms af of die littekens Evies bijna ongezonde interesse in haar uiterlijk alleen maar erger hadden gemaakt.

'O, kom op,' snoof Evie. 'In de aanloop naar Kerstmis probeert

iedereen toch minstens één crashdieet? Ik had iets gelezen over een pastinaakdieet; ik wilde goed in mijn feestjurken passen. Hoe dan ook, voordat je begint te raaskallen over hoe kleding bij mij moet passen in plaats van dat ik in kleding moet passen, we hadden het over Ruby, en ik denk niet dat je haar kunt ontlopen. Ik weet niet hoe ze het doet, maar ze lijkt altijd op te duiken wanneer je haar het minst verwacht.'

'Héé! Daar ben je, Kitt, lieverd.' Ruby's stem klonk boven het geroezemoes van de menigte en het schorre geluid van de band uit, die nu was overgegaan op een opzwepende vertolking van 'Good King Wenceslas'.

Kitt zuchtte voordat ze zich omdraaide naar de vrouw die inmiddels ruim in de negentig en nog steeds vief was, en in een donkere mantel met capuchon naar Evie en Kitt kwam strompelen. In plaats van de wandelstok die ze vaak bij zich had, leunde ze op een omgekeerde bezemsteel om haar evenwicht te bewaren.

'Ruby…' Kitt deed haar best om te glimlachen en in elk geval de indruk te wekken dat ze blij was haar te zien. Het was niet echt Ruby's schuld dat ze Kitts geduld zo op de proef stelde. Eigenlijk was de vrouw gewoon eenzaam, en om die reden zou Kitt zich doodgeschaamd hebben als haar gezicht ook maar een glimp van gelatenheid zou tonen. 'Ik neem aan dat je die baan bij de heksenclub in York hebt gekregen die je zo graag wilde.'

'Nee, ik wacht nog steeds op antwoord. Maar waarom denk je dat?' vroeg Ruby met een frons.

Kitt wierp een blik op Evie en haar vriendin deed haar best om een grijns te onderdrukken. Kitt vergat soms hoezeer Ruby haar eigen weg volgde, wat anderen daar ook van vonden. In de loop der jaren had ze haar blijmoedig zien rondscharrelen in op zijn zachtst gezegd onconventionele kleding. Ze had beter moeten weten; natuurlijk was Ruby, alleen maar omdat ze een vreemde outfit droeg, niet in dienst van een heksenclub die wandeltochten organiseerde in de stad.

'De eh, bezemsteel?' verduidelijkte Kitt.

'O, het is vandaag de winterzonnewende, meisje,' zei Ruby met een sterk Yorks accent. 'Je weet dat ik de feesten van het Keltisch

jaarwiel altijd vier, en ik had zoveel plezier dat ik besloot om het feest buitenshuis voort te zetten. Er hangt vandaag magie in de lucht, ik kan het voelen. En hoe dan ook, het kan geen kwaad om me een beetje extra uit te sloven en alle goede geesten aan mijn zijde te houden. Ik wil de geesten niet mishagen. Er zijn er altijd veel tussen Halloween en Kerstmis, en als je ze tegen je in het harnas jaagt weet je nooit wat je te wachten staat. Het is de weg naar ondergang en verderf.'

'Inderdaad,' reageerde Kitt, terwijl ze haar best deed om niet sceptisch te klinken over Ruby's ietwat bijzondere geloofssysteem.

'Ik weet dat je de laatste paar keer dat ik het je vroeg aan het werk was,' zei Ruby, die geen tijd verspilde en meteen ter zake kwam, 'en ik begrijp dat je tijdens je dienst geen sterkedrank wilt drinken, maar ik heb wat glühwein meegenomen voor het geval ik je tegen het lijf zou lopen. Je zei toch dat je vanavond vrij was? Misschien heb je nu wel tijd voor een neutje?' Met die woorden toverde Ruby een zwarte glazen fles uit haar mantel tevoorschijn en schudde er even mee. Kitt probeerde er niet aan te denken hoe het spul eruit had gezien toen Ruby onlangs op hun kantoor voor zichzelf een flinke slok had ingeschonken. Waarschijnlijk om tegenover Kitt te bewijzen dat je de drank kon nuttigen zonder eraan dood te gaan.

'Nou,' zei Kitt, terwijl ze dacht aan Evies woorden: 'gewoon doen en dan is de kous af'.

'Ik heb voor de zekerheid een paar bekertjes meegenomen.' Ruby haalde die uit een andere binnenzak van haar mantel.

'Kom maar op,' zei Evie, terwijl ze haar hand uitstak voor een beker. 'Ik neem ook een slokje. Dan doen we allemaal mee.'

'Zo mag ik het horen, meisje,' zei Ruby, terwijl ze Evie en Kitt een wit plastic bekertje gaf voordat ze de fles ontkurkte.

'Heeft het magische eigenschappen?' vroeg Evie, terwijl ze opzettelijk Kitts boze blik vermeed. Na alle vreemde dingen die het tweetal in de loop der jaren met Ruby had meegemaakt, zou Evie beter moeten weten dan haar aan te moedigen om over magie en spiritisme te praten.

'Ooo, wis en waarachtig, meisje, dat heeft het zeker. Waarom denk je dat ik zo graag wil dat Kitt het probeert? Het is een kalme-

rend tonicum, een elixer zou je zelfs kunnen zeggen. Het opent het derde oog. Als je dit drinkt, zul je alles zien wat er maar te zien is.'

'O, oké,' zei Evie, niet in staat de teleurstelling in haar stem te verbergen.

'Het helpt ook tegen oorpijn en hoofdpijn,' voegde Ruby er snel aan toe, toen ze voor deze ene keer de sfeer leek aan te voelen en zich realiseerde dat Evie niet erg onder de indruk was van het idee van een geopend derde oog.

'Dat is een kleine troost, want ik voel nu net hoofdpijn opkomen,' zei Kitt.

'De helende eigenschappen zijn grenzeloos, goed voor de huid en niet te vergeten om af te vallen,' zei Ruby, terwijl ze Kitts opmerking negeerde en hun bekers veel royaler vulde dan Kitt eigenlijk wilde.

'O, maar dan doe ik zeker mee,' zei Evie, die even opfleurde, voordat ze in haar kopje keek. 'Het is… welke kleur ís dat? Niet zwart, niet bruin maar ergens tussenin! En het ziet er een beetje modderig uit.'

Kitt probeerde niet al te zichtbaar te genieten van de lichte afschuw op het gezicht van haar vriendin, maar ze kon het niet laten haar een ik-zei-het-je-toch-blik toe te werpen.

'O, dat geldt voor alle goeie drankjes,' zei Ruby. 'In mijn ogen is een onbestemde kleur een teken van een drankje van superieure kwaliteit, en het zijn de zwarte kersen die het die heerlijke rijke consistentie geven.'

Voorzichtig rook Evie er even aan, maar toen ze de geur van het mengsel opsnoof deinsde ze achteruit. Haar ogen werden groot en ze staarde hulpeloos naar Kitt, alsof die misschien een excuus kon bedenken om haar hieruit te redden.

'Maak je geen zorgen Evie, je gaat er niet dood aan,' zei Kitt. Het was een beetje gemeen om haar vriendin haar eigen woorden voor te houden, maar misschien zou Evie, als ze de drank van dichtbij zag, eindelijk begrijpen waarom Kitt dit moment zo lang mogelijk had uitgesteld.

Met een gezicht dat medelijden met zichzelf uitdrukte haalde Evie diep adem. 'Het lijkt wel een olieramp,' zei ze net hard genoeg

dat Kitt het kon horen. Als Ruby het al had gehoord, reageerde ze er niet op.

'Nou, vooruit,' besloot Evie, 'daar gaat-ie', voordat ze haar hoofd in haar nek gooide en haar beker in een paar slokken leegdronk. Kitt deed hetzelfde, ze kneep daarbij haar ogen dicht, alsof de ervaring daardoor draaglijker zou worden. Ze deed haar best om te negeren hoe de vloeistof met zijn uitgesproken anijssmaak in haar keel prikte en hoe de wereld om haar heen plotseling begon te draaien.

2

'Jacob Marley was dood, daar bestond geen twijfel over.'

Deze woorden waren het eerstvolgende wat Kitt echt bewust meemaakte.

Na een periode van geestelijk onverklaarbare afwezigheid bracht de beroemde zin van Charles Dickens haar weer terug in haar lichaam. Evie zat naast haar en staarde aandachtig naar het lage podium in de evenementententent. Ze lachte zachtjes terwijl ze een stukje peperkoek naar haar mond bracht. Hoewel Evie misschien iets meer giechelde dan normaal, leek ze zichzelf, maar Kitt voelde zich verre van zichzelf.

In een poging om weer volledig in de werkelijkheid te geraken, knipperde ze een paar keer hard met haar ogen.

Hoe zij en Evie precies hun weg hadden gevonden naar de evenementententent voor de verkorte toneellezing van *A Christmas Carol*, zoals gepland, kon Kitt niet zeggen. Ze was niet flauwgevallen of zo, anders zou ze wel ergens in bed liggen en zou Evie haar al pesterig hebben gezegd dat ze zo'n teerhartig wezen was, omdat ze flauwviel zodra ze in contact kwam met alcohol.

En toch kon Kitt zich met geen mogelijkheid herinneren dat ze het laatste stuk door High Petergate was gelopen naar de locatie waar ze nu waren. Of dat ze haar toegangskaartje had laten zien. Of naar haar stoel was gegaan. Ze kon zich zelfs niet herinneren dat ze afscheid had genomen van Ruby. Kitt had maar één keer eerder zo'n gat in haar geheugen gehad, en dat was tijdens haar studententijd geweest, na een hele nacht zeer goedkope wodka drinken. Wat had er in godsnaam in die glühwein gezeten die Ruby hun had gegeven?

Maar op het moment dat die vraag in Kitts hoofd opkwam, besloot ze dat ze het antwoord eigenlijk niet eens wilde weten.

Hoewel haar zicht nog steeds een beetje wazig was, probeerde Kitt zich te concentreren op de man op het podium. Ze hadden plaatsen op de eerste rij gereserveerd, wat het makkelijker maakte. Het podium was niet erg hoog, Kitt schatte misschien hooguit een meter, dus ze zaten uitzonderlijk dicht bij de acteur die vooraan op het podium stond. De acteur in kwestie was gekleed in een zwart pak in laat-victoriaanse stijl en hij droeg een nepbaard, in een opzichtige poging om het uiterlijk van Charles Dickens na te bootsen.

Omdat het een dramatische voordracht uit een boek was en geen toneelstuk, was er geen decor. Alleen een microfoonstandaard en een hoge houten tafel waarop de acteur een glas water had gezet.

Er waren echter wel pogingen gedaan om het interieur van de tent zo feestelijk mogelijk te maken. Een dikke, groene slinger hing golvend bovenin, en net als op de rest van de kerstmarkt kwam het licht van goudkleurige kerstverlichting.

Ondanks haar vermoeidheid kon Kitt toch een beetje grinniken om haar favoriete zin uit het boek: 'Er zit meer jus dan graf in je.'

Ze had haar gevoel voor humor nog steeds. Dat moest een goed teken zijn.

Ze voelde zich misschien niet op haar best, maar zolang ze hier kon zitten in de fijne beschutting van rood canvas, even niet hoefde te praten en kon luisteren naar een energieke voordracht van haar favoriete kerstverhaal aller tijden, wist ze zeker dat de bedwelmende werking die de glühwein op haar had snel voorbij zou zijn.

Eén ding stond buiten kijf: Kitt zou nooit meer iets van Ruby aannemen.

'Ik draag de ketting die ik in mijn leven zelf heb gesmeed,' reciteerde de acteur. 'Schakel voor schakel, en meter voor meter heb ik hem gemaakt.'

Deze zinnen hadden Kitt altijd al geraakt, maar sinds ze de rol van privédetective op zich had genomen, raakte hij haar nog meer. Als overtuigd agnost had ze geen duidelijk idee over wat iemand wel of niet zou meenemen naar het hiernamaals. Maar de kettingen die mensen voor zichzelf smeedden zag ze duidelijk genoeg. Al iets meer dan tien jaar was ze getuige geweest van wreedheden en

berekenende acties die ze zich daarvoor alleen maar had kunnen voorstellen, en naast de slachtoffers en de families van de slachtoffers was het onvermijdelijk dat de daders ook leed voor zichzelf veroorzaakten. Hoe kon iemand leven met het feit dat hij iemand anders het leven had ontnomen? Dat was een van de dingen binnen haar vak die Kitt beslist nooit zou begrijpen.

'Luister naar mij want mijn tijd is kort,' zei de acteur op het podium, met de dreunende stem die hij had aangenomen voor zijn rol als Marleys geest. Bij deze woorden leek de acteur echter even te aarzelen, want hij boog zich voorover en legde een hand op zijn borst. Met zijn andere hand, die volgens Kitt trilde, pakte hij zijn glas water en nam een paar slokken. Daarna haalde hij een zakdoek uit zijn jaszak en veegde zijn voorhoofd af. Ondanks de tijd van het jaar en de ijskoude temperaturen buiten, was het behoorlijk warm in de tent. Al die lichamen die als sardientjes op de dicht bij elkaar geplaatste stoelen zaten, genereerden een aanzienlijke hoeveelheid warmte. Hadden de temperaturen in de tent invloed op deze man? Dat was moeilijk te zeggen, maar hoewel ze zelf ook niet in perfecte conditie was, was het voor Kitt duidelijk dat de acteur er niet goed uitzag.

De pauze duurde en duurde maar, en de man fronste zijn wenkbrauwen, terwijl hij naar het publiek keek. Zijn grote, intense ogen verraadden een vreemde mengeling van ongeloof en pijn.

Kitt en Evie keken elkaar aan; er was hier duidelijk iets mis.

Kitt stak haar hand uit naar de arm van de man. Vanuit haar positie op de eerste rij kon ze dit net doen zonder op te staan. Natuurlijk zou ze daarmee misschien een dramatisch moment in zijn optreden onderbreken, maar dat gevoel had ze niet. Bovendien, als de kans bestond dat de man zich inderdaad zo slecht voelde als hij eruitzag, was het het risico waard om voor gek te staan.

'Gaat het wel?' fluisterde Kitt.

De man schrok van haar woorden, alsof hij niet wist dat ze er was en hij haar hand niet had gevoeld op de mouw van zijn lange, zwarte jas.

Hij schudde zijn hoofd wild heen en weer. Zijn gezicht vertrok en leek zich als het ware in zichzelf terug te trekken. In Kitts ogen

was zijn gezichtsuitdrukking de ultieme definitie van pure kwelling. 'Nee… nee! Kaneel…' zei de man.

'Kaneel? Wat is daarmee? Hebt u kaneel nodig?' vroeg Kitt, terwijl ze probeerde te begrijpen waarom de man juist dit woord zei uit alle woorden waaruit hij kon kiezen.

Er hing echter een sterke en onmiskenbare geur van kaneel in de lucht. Kitt veronderstelde dat die afkomstig was van de nabijgelegen eet- en drinkkraampjes, maar ergens leek de geur in de evenemententent nog sterker dan erbuiten. Misschien voelde de acteur zich overweldigd en misselijk? Of had hij een soort intolerantie voor kaneel? Als dat zo was moest het een vrij zeldzame allergie zijn. Kitt had nog nooit gehoord dat iemand allergisch was voor kaneel. Bovendien was zo'n kerstmarkt waarschijnlijk de laatste plek waar je heen moest gaan als je daar zoveel last van had.

'Kaneel,' herhaalde de man, zijn stem nu schor. Zijn ogen puilden uit en zijn mond hing open, terwijl hij worstelde met de pijn die hij zo overduidelijk had. Hij greep Kitts arm met wanhopige kracht vast. Hij leek hetzelfde woord nogmaals te willen uitspreken, maar zover kwam het niet. Onder een kakofonie van de toeschouwers die naar adem hapten en schreeuwden, zag Kitt hoe de ogen van de man wegdraaiden.

3

Kitt merkte dat ze voor de tweede keer in een kwartier hard met haar ogen knipperde terwijl ze naar de man voor zich keek. Hij was op zijn knieën gevallen en was nog net bij bewustzijn, maar er was iets heel vreemds aan hem. Ze kon niet precies uitleggen wat ze zag, maar als ze een beschrijving had moeten geven, zou ze hebben gezegd dat het haar leek alsof zijn lichaam volledig verstijfd was.

'Bel een ambulance!' riep Kitt, omdat ze maar al te goed wist dat iemand die er zo uitzag niet lang meer te leven had.

'Dat doe ik wel!' zei Evie, terwijl ze haar mobiele telefoon pakte.

Met een hand nog steeds stevig om Kitts arm geklemd, viel de acteur al stuiptrekkend achterover, waarbij de heftigheid van de beweging Kitt uit haar stoel trok en haar arm met zoveel kracht verdraaide dat ze het uitschreeuwde van pijn.

Terwijl Kitt door de man naar het podium werd getrokken, hoorde ze dat Evie midden in het 112-telefoontje iets naar haar riep.

'Help me,' kraakte de man. 'Kaneel!'

Het lichaam van de man schokte nog steeds. De verleiding was groot om hem in bedwang te houden, maar alles wat Kitt had gelezen over wat je moet doen als iemand een aanval heeft, zei haar dat ze dat instinct moest negeren. Als de persoon niet meer schokte, moest je hem op zijn zij leggen. Maar wat moest ze doen als het stuiptrekken niet ophield?

Kitt keek hulpeloos toe; het leek een eeuwigheid te duren en ze was zich vaag bewust van Evies telefoontje voor een ambulance, maar verder van weinig andere dingen. In werkelijkheid stond ze waarschijnlijk minder dan een minuut toe te kijken en te wachten. Daarna lag de man, gekleed als Charles Dickens, volkomen stil. Zijn lichaam was stijf, zijn ogen waren wijd open.

Op dat moment verscheen er een man met cornrows op het

podium. De man hijgde zo dat het duidelijk was dat hij zich van achteruit een weg naar voren had moeten banen om bij hen te komen. Hij droeg een geel sleutelkoord om zijn nek, waarmee duidelijk werd dat hij een medewerker van de kerstmarkt was. Waarschijnlijk was hij verantwoordelijk voor het geluid tijdens de voorstelling, of iets dergelijks.

'Ik ben Jordan, ik ben EHBO'er,' zei hij. Zonder een moment te dralen hurkte hij naast de acteur neer.

'Leonard,' zei hij tegen de man die roerloos op de harde houten planken van het podium lag. Maar Leonard reageerde niet op zijn naam. 'Leonard,' probeerde Jordan nogmaals, iets luider deze keer. Hij hield zijn hand dicht bij de mond van de man om te voelen of hij nog ademde. Een paar seconden later schudde hij zijn hoofd. 'God weet hoe lang het duurt voordat de ambulance er is.'

'Ik geloof dat ze bij zoiets binnen tien minuten hier moeten zijn,' zei Kitt, 'maar ik denk dat dat te laat is.'

'Geloof me, er zijn veel factoren die van invloed zijn of een ambulance hier binnen die tijd kan zijn, zelfs in dit soort noodsituaties,' zei Jordan. 'We moeten beginnen met reanimeren.'

Kitt keek opnieuw naar de man die, zo had ze inmiddels begrepen, Leonard heette, en ze was er helemaal op voorbereid om haar eigen EHBO-vaardigheden in te zetten om te helpen bij een eventuele reanimatie. Maar iets aan zijn uiterlijk deed haar twijfelen of dat nog wel zin zou hebben. Het was niet alleen dat de borst van de man volkomen stil was. Zelfs als iemand geen tekenen van leven vertoonde, kon reanimatie nog nuttig zijn. Dat was eigenlijk min of meer waar het om ging. In dit geval had het meer te maken met hoe ver heen de man er al uitzag.

Jordan ging op zijn knieën zitten, vouwde zijn vingers in elkaar en begon met hartmassage. 'Ik ben ook getraind in reanimatie. Ik neem het wel over als je moe wordt,' zei Kitt.

Jordan knikte alleen maar snel naar Kitt terwijl hij doorging met het indrukken van Leonards borstkas.

'Leonard,' zei Kitt tegen de man. Ze had gelezen dat het helpen kon om iemands naam te noemen als die niet reageerde. 'Leonard, wij zijn er voor je. Als je me kunt horen, weet dan dat je niet alleen bent.'

'Zijn lichaam,' zei Jordan, al buiten adem van de inspanning. 'Het is stijf, echt heel erg stijf. Ik kan nauwelijks hartmassage geven. Het kan eigenlijk niet zo snel, maar het voelt als rigor mortis.'

'Heb je veel dode lichamen gezien?' vroeg Kitt zo vriendelijk mogelijk. Ze wilde de jongeman niet meteen veroordelen als naïef op dit gebied. Maar uit haar eigen onderzoek naar het proces dat een lichaam doormaakt nadat het is gestopt met ademen, wist ze dat het minstens tot twee uur na de dood duurde voordat lijkstijfheid intrad. Omdat ze geen arts was, kon ze niet verklaren waarom het lichaam van Leonard zo stijf leek, maar waarschijnlijk had dat niet te maken met lijkstijfheid.

'Ik volg een opleiding tot paramedicus,' bevestigde Jordan tussen twee hijgende ademhalingen door. Kitt had niet verwacht dat een jonge man als Jordan zo snel moe zou worden van het ritmisch indrukken van de borstkas, maar het viel niet te ontkennen dat het lichaam stijver was dan verwacht. 'Ik ben nu een jaar ambulanceverpleegkundige. Ik heb al heel wat lichamen gezien. Ik zeg je, er is iets niet in orde met dit lichaam.'

'Wat bedoel je met niet in orde?' vroeg Evie, die haar telefoongesprek had beëindigd.

Jordan kreeg geen kans om te antwoorden. Tegelijk met Evies vraag klonk een luid gekraak. Het was duidelijk dat er iets in het lichaam was gebroken. Dat was niet ongebruikelijk bij reanimatie, maar het geluid was zo hard dat Jordan meteen stopte met reanimeren. Hij fronste. 'Ik weet hoe een rib klinkt die breekt door hartmassage en dit klonk niet normaal.'

'Hoe bedoel je?' vroeg Kitt, terwijl ze Leonard van top tot teen bekeek alsof ze naar een aanwijzing zocht.

'Ik kan het niet uitleggen,' zei Jordan. 'Het lichaam ziet eruit als… er is gewoon iets niet in orde.'

'Wat moeten we doen?' vroeg Kitt. 'Is er een protocol dat we kunnen volgen voor dit soort lichamelijke reacties?'

'Niet dat ik weet,' zei Jordan, voordat hij verderging met hartmassage.

Kitt en Evie wisselden een bezorgde blik. Aan Evies frons was duidelijk te zien dat zij, net als Kitt, de vreemde conditie van

Leonards lichaam ook had opgemerkt, net als de vreemde, verdachte uitstraling die het had gekregen.

Jordan slaagde er nog drie keer in de borst in te drukken voordat er weer een gruwelijk gekraak vanuit het lichaam klonk. Hoewel Kitt niet precies kon zien wat er onder Leonards kleding gebeurde, zag ze na dat akelige geluid wel dat zijn borstkas op een heel onnatuurlijke manier in elkaar was gezakt. Jordans ogen werden groot. Hij wachtte even, hij staarde naar Leonards gezicht en schudde toen opnieuw zijn hoofd. 'Er is iets mis. Ik bedoel, kijk eens naar hem, het is… Ik heb nog nooit iemand gezien die er enkele minuten na een incident zo uitzag. Ik geloof niet dat we moeten doorgaan met reanimeren.'

'Denk je dan dat er geen hoop meer is?' vroeg Kitt.

Jordan schudde zijn hoofd. 'Als ik dacht dat er een kans inzat, zou ik wel doorgaan, maar kijk eens naar hem.'

Kitt slikte moeizaam en verplaatste zich zodat ze aan de andere kant van Leonards lichaam op het podium kon knielen. Voorzichtig maakte ze haar arm los uit de greep van de man en drukte toen twee van haar eigen vingers tegen zijn hals.

Ze slaakte een kreet toen ze zijn huid aanraakte. 'Hij is koud,' zei ze half fluisterend tegen Jordan en Evie. 'Zo koud, dat het lijkt alsof hij al uren dood is zoals je al zei.'

'Dat kan toch niet normaal zijn?' vroeg Evie.

'Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt. Er is helemaal geen lichaamswarmte meer.'

Jordan drukte de rug van zijn hand tegen het gezicht van Leonard om zelf te ervaren wat Kitt had gezegd. 'Ik begrijp het niet, hij is net pas in elkaar gezakt. Ik bedoel, hoeveel minuten zijn er nu helemaal verstreken? Vijf? Hooguit. De lichaamstemperatuur kan echt niet zo snel dalen. Ik bedoel, niet volgens wat ik heb geleerd. Ik bedoel, dat kan toch niet?'

'Ik geloof het niet. Ik weet het niet. Ik heb nog nooit gehoord dat het zo snel gaat. Maar hij heeft geen polsslag en hij is koud en helemaal stijf.' En er was nog iets anders, maar dat detail vond Kitt te vreemd om hardop te zeggen.

De sterke geur van kaneel die ze eerder al had opgemerkt, kwam

niet van de nabijgelegen eetkraampjes, zoals ze had gedacht, maar van Leonard zelf. Nu ze dicht bij het lichaam stond, was er geen twijfel meer mogelijk waar die geur vandaan kwam. Hij was zo penetrant dat Kitt bijna moest kokhalzen, maar dat kon ook de nawerking van Ruby's glühwein zijn. Misschien speelden haar zintuigen haar nog steeds parten na die schok voor haar hele systeem. Of misschien had de aanblik van het ronduit weerzinwekkende tafereel voor haar invloed op hoe ze zich voelde. Maar goed, ze kon later wel nadenken over de geur die rond het lichaam hing. Op dit moment was er één dringende kwestie die moest worden opgelost. Was deze man echt zo ver heen als hij leek? Of was er nog een kans voor hem?

Kitt keek op haar horloge en wachtte. Terwijl ze in de lege grijze ogen van de man staarde en de kou van zijn huid tegen haar vingertoppen voelde, wist ze diep vanbinnen dat hij dood was, maar toch bleef ze wachten.

Hoopvol.

Ze wilde dat zijn hart weer zou gaan kloppen.

Als een kerstwonder.

Was ze daar niet al lang aan toe? Maar hoe ze ook haar best deed, ze kon de kleur van de huid van de man niet negeren. Lichtblauw. Een teken van wat forensisch onderzoekers lijkbleekheid noemen.

Maar nee…

Dat kon niet.

Niet zo snel.

Er moest iets mis zijn met de verlichting in deze tent. Of misschien was ze gewoon te zenuwachtig door Leonards uiterlijk om een goed oordeel te kunnen vellen. Ze was van haar stuk gebracht door wat Jordan had gezegd over rigor mortis, en misschien liet ze zich meeslepen door haar fantasie.

Ja, dat moest het zijn.

Lijkbleekheid trad meestal pas op zijn vroegst een uur na het overlijden op. Het was hooguit vijf minuten geleden dat Leonard was gestopt met ademhalen. Dit kon geen lijkbleekheid zijn.

Dat zei Kitt tegen zichzelf, ook al wist ze instinctief, ergens diep vanbinnen, wel beter.

Toen er een hele minuut was verstreken, was Kitt er zeker van dat haar vermoedens juist waren, maar toch wachtte ze nóg een minuut. Iedereen in de evenemententent bleef samen met haar wachten. Stil. Roerloos. Terwijl ergens buiten de tent, heel dichtbij, de brassband 'God Rest Ye Merry Gentlemen' speelde.

Toen de tweede minuut voorbij was, wist Kitt dat ze geen andere keuze had dan iets te zeggen.

Ze schudde haar hoofd naar Jordan.

'Het spijt me. Er is niets meer. Ik denk dat je gelijk hebt. Ik ben bang dat deze man dood is.'

4

'Oké, zoals de ambulancebroeders al hebben gezegd: ik wil dat jullie verder naar achteren gaan, sommigen houden zich nog steeds niet aan wat er is gevraagd. We vragen dit niet voor niets,' riep rechercheur Malcolm Halloran, nadat hij het lichaam van Leonard Bell had bekeken toen hij een uur later op de plaats delict arriveerde.

De tijd tussen het overlijden van Leonard en de aankomst van Halloran was grotendeels besteed aan het informeren van de ambulancebroeders dat de man voor wie ze waren opgeroepen was overleden, en aan het vasthouden van alle getuigen in de evenemententent totdat de politie de leiding over de situatie kon overnemen.

Omdat de precieze toedracht van het overlijden nog moest worden vastgesteld en vanwege het feit dat er sprake was van een onverklaarbaar overlijden, wist Kitt dat het een zaak voor de politie was. Ze had dat duidelijk gemaakt aan de organisatoren van de kerstmarkt, die dit telefonisch aan de politie hadden bekrachtigd en aan het publiek hadden doorgegeven.

Omdat Leonard al door een ambulanceverpleegkundige dood was verklaard, arriveerden de ambulanceverpleegkundigen ongeveer een halfuur later. Kitt merkte twee dingen op toen de twee ambulancebroeders het lichaam naderden: ten eerste veranderde hun gezichtsuitdrukking van neutraal naar verward en walgend. Het tweede wat Kitt opviel, was dat geen van beiden het lichaam aanraakte of er zelfs maar in de buurt kwam.

En voordat Kitt wist wat er gebeurde hadden de ambulancebroeders iedereen al opgedragen zo ver mogelijk bij het lichaam vandaan te blijven totdat de politie zou zijn gearriveerd. Kitt had aangenomen dat ze niet wilden dat iemand het lichaam zou aanraken of per ongeluk forensisch materiaal zou achterlaten dat het

onderzoek kon bemoeilijken, maar de heftige reactie van Halloran deed haar daaraan twijfelen.

'Banks, we hebben hiervoor hazmatpakken nodig. Niveau A,' voegde Halloran eraan toe.

'Oké,' zei brigadier Charlotte Banks met een stijf knikje. Banks, die al een paar jaar met Evie getrouwd was, wierp een bezorgde blik in de richting van haar vrouw, voordat ze wegliep om Hallorans instructies uit te voeren. Banks was over het algemeen niet iemand die veel prijsgaf, en haar onmiskenbare bezorgdheid over deze situatie was meer dan genoeg om Kitt nerveus te maken.

'Ik neem aan dat A-niveau in dit geval niet goed is?' vroeg Kitt, totaal verrast door het bevel dat Halloran zojuist aan Banks had gegeven.

'Dat is het zeker niet,' zei Halloran tegen Kitt, voordat hij zich weer omdraaide naar het toch al opgewonden en ongeruste publiek. Tijdens het wachten op de politie had iedereen in de tent zachtjes gepraat over de tragiek van deze gebeurtenis. Hoe triest het voor zijn familie moest zijn om te horen dat hij nooit meer thuis zou komen en hoe vreselijk het was om dit slechts vier nachten voor Kerstmis te moeten meemaken. Nu de politie er was zag Kitt echter dat sommige mensen onrustig werden en dat eigenbelang de kop opstak. Sommigen keken op hun horloge, anderen keken Halloran boos aan en mompelden tegen de persoon naast hen dat de politie moest opschieten.

Kitt wist uit alle verhalen die Halloran haar had verteld in de jaren dat ze een relatie hadden dat hij zeer bedreven was in het omgaan met zo'n menigte. Maar zelfs als ze dat niet had geweten, zou de toon waarop hij de mensen toesprak daar geen twijfel over hebben gelaten.

'Oké, luister allemaal. Ik weet dat jullie waarschijnlijk liever ergens anders willen zijn dan hier, maar aangezien er een dode is gevallen is een politieonderzoek gerechtvaardigd. Dit betekent dat u nog even hier moet blijven. Ik wil dat u allemaal in de tent blijft totdat er officieel toestemming wordt gegeven om te vertrekken en…'

'Maar ik moet de oppas aflossen! Hoe lang gaat dit duren?' riep

een man ergens vanuit de menigte.

Kitt zette grote ogen op bij deze onderbreking en bij het zien van Hallorans op elkaar geklemde kaken.

'U bent niet de enige in deze ruimte die andere verplichtingen heeft, meneer. En ik ben er zeker van dat deze man, die nu dood is, ook plannen had voor later vanavond.' Halloran wees naar het lichaam dat op het podium lag. 'Dit is een ernstig incident, anders zou ik u hier niet hoeven vasthouden. We zullen alle benodigde informatie zo snel mogelijk verwerken. Ik verzeker u: ik wil beslist niet dat u hier langer blijft dan nodig is. Maar voor nu wil ik dat u allemaal aan de zijkanten in de tent gaat staan, maar niet in de buurt van het lichaam. Voor iedereen die denkt dat dit een goed moment is om ervandoor te gaan: ik verzeker u dat u niet ver zult komen en dat u daarmee het vertrek van andere mensen alleen maar vertraagt. Al u meewerkt kunnen we deze nachtmerrie zo snel mogelijk achter ons laten. Voor ons is het net zo vervelend als voor u.'

Er waren niet nog meer heftige reacties, maar er klonk wel een zacht gemor en gemompel uit de menigte toen de laatste toeschouwers ook naar de rand van de tent liepen.

'Voordat ik verder ga wil ik jullie drieën graag apart spreken,' zei Halloran, terwijl hij beurtelings naar Kitt, Evie en Jordan keek.

'Waarom?' vroeg Jordan.

Halloran keek Jordan lang en indringend aan. Lang genoeg voor Jordan om nog een vraag te stellen.

'Het heeft toch niets te maken met die hazmatpakken waar u om hebt gevraagd?'

'Ik ben bang van wel,' zei Halloran. Langzaam wendde hij zich tot Kitt. 'Liefje… jij hebt de overledene toch niet aangeraakt, hè?'

Bij deze woorden voelde Kitt een koude rilling over haar hele lichaam gaan. 'Mal, eh, ja, ik heb het aangeraakt. Meerdere keren. Ik heb hem aangeraakt omdat hij er zo ziek uitzag. Hij greep mijn arm vast toen hij een aanval kreeg. Ik heb zijn pols gevoeld om te controleren of hij dood was. Hoezo? Wat gebeurt hier?'

De lijnen in Hallorans gezicht leken te verharden en hij streek met zijn hand over zijn keurig getrimde baard. Na een relatie van

tien jaar met deze man kende Kitt die blik maar al te goed. Die betekende altijd dat het ergst voorstelbare was gebeurd.

'En jij?' Halloran wendde zich tot Evie. 'Heb jij het lichaam aangeraakt?'

'Nee, maar ik heb er wel naast gezeten, samen met Kitt, terwijl we op jou wachtten. Dus ik ben wel een tijdje dicht bij het lichaam geweest,' antwoordde Evie. 'En aan je gezicht te zien, denk ik dat dat slecht nieuws is, of heb ik dat mis?'

'Het is nog te vroeg om ons zorgen te maken,' reageerde Halloran, hoewel er een dofheid in zijn staalblauwe ogen te zien was die altijd tevoorschijn kwam als het echt serieus werd. Kitt herkende dit meteen als een teken dat Halloran zich veel meer zorgen maakte dan hij liet merken.

'Ik heb hem hartmassage gegeven,' zei Jordan. 'Dus ik heb het lichaam ook aangeraakt.'

'Luister,' zei Halloran. 'Het belangrijkste is dat we niet in paniek raken. We kunnen nog niets met zekerheid zeggen, maar we moeten wel enkele voorzorgsmaatregelen nemen. Voor het geval dat.'

'Voor het geval van wat precies?' vroeg Kitt.

'Voor het geval dat, liefje,' zei Halloran, terwijl zijn stem bijna brak. Kitt voelde hoe de moed haar in de schoenen zonk. Halloran kon zich er niet toe brengen om de woorden hardop uit te spreken. Maar ze kon wel raden wat hem zorgen baarde, op basis van zijn vragen over hoe dicht ze bij het lichaam waren geweest. Dat, en zijn verzoek om hazmatpakken.

Halloran wendde zich nu tot Jordan. 'Dus jij hebt de hartmassage gegeven?'

Jordan knikte veel te lang en te fanatiek als antwoord op deze simpele vraag. Hij leek op de automatische piloot te functioneren; de man was waarschijnlijk in shock. Tijdens zijn ambulancetraining was hij zich ongetwijfeld bewust geworden van de risico's die gepaard gaan met nauw contact met veel mensen. En als het lichaam in dezelfde staat had verkeerd als waarin de paramedici het hadden aangetroffen, had hij het waarschijnlijk ook niet aangeraakt. Maar dat hij door zijn poging om een ander mens te redden onbewust zijn eigen leven op het spel had gezet – wat Hallorans uitspraken

impliceerden – stond waarschijnlijk niet op zijn bingokaart voor paramedici in opleiding.

Toen Kitt naar zijn grote bruine ogen keek kon ze niet anders dan medelijden hebben met de jongen. Zo te zien was hij niet veel ouder dan vijfentwintig, en om op die leeftijd geconfronteerd te worden met je eigen sterfelijkheid zou voor iedereen moeilijk zijn. Als je het had over een goede daad die nooit onbestraft blijft.

'We zullen jullie moeten afzonderen en ergens op een afgelegen plek in quarantaine moeten plaatsen. Als zo'n plek al bestaat in het centrum van York, zo vlak voor Kerstmis,' zei Halloran tegen Kitt, Evie en Jordan.

Kitt wierp een blik in de richting van Evie en haar vriendin knikte. Ze wist al wat Kitt dacht.

'Mal,' zei Kitt, 'als het jou niets uitmaakt, neem ik het risico en ga ik liever samen met Evie in quarantaine dan alleen.'

'Daarmee breng je Evie misschien in gevaar, liefje,' reageerde Halloran.

'Ik zit al een uur naast Kitt,' zei Evie. 'Ik denk dat als er narigheid van zou komen, het leed al geschied is.'

'Oké,' zei Halloran. 'Dat betekent dat we maar twee locaties voor quarantaine hoeven te vinden in plaats van drie. Maar blijf in ieder geval een paar meter uit elkaar totdat we de bevestiging hebben dat alles in orde is.'

Toen ze zich realiseerden hoe dicht ze bij elkaar stonden, namen ze iets meer afstand.

'Jordan, ik zou zeggen dat deze twee dames een risico nemen door bij elkaar te blijven, dus ik raad je ten zeerste aan om apart in quarantaine te gaan,' zei Halloran.

'Ik ga doen wat u zegt,' zei Jordan, 'maar u hebt niet echt uitgelegd waarom u vindt dat we in quarantaine moeten. En dat zou ik graag willen weten voordat ik van alles en iedereen geïsoleerd word.'

Halloran wachtte even. 'Je moet begrijpen dat het in dit stadium slechts een voorzorgsmaatregel is. Waarschijnlijk komt alles goed, maar we kunnen geen risico's nemen.'

'Jij denkt dat Leonard aan een bepaalde stof is blootgesteld of aan een ziekte leed die hem misschien fataal is geworden, of niet?'

vroeg Kitt. Ze betwijfelde of Halloran die woorden ooit hardop zou uitspreken, tenzij zij het als eerste deed. Ze kon hem dat niet echt kwalijk nemen. Als de rollen omgedraaid waren en hij was blootgesteld aan iets potentieel dodelijks, zou ze er waarschijnlijk ook niet te veel over willen nadenken. Terwijl ze sprak, probeerde Kitt de herinnering aan Leonards grote, zoekende ogen vlak voordat hij stierf uit haar gedachten te bannen, maar dat lukte niet. Zou haar hetzelfde overkomen?

'Dat behoort tot de mogelijkheden,' zei Halloran, 'en gezien de toestand van het lichaam kunnen we niet uitsluiten dat een bepaalde stof of ziekte zijn dood heeft veroorzaakt. Maar zelfs in dat geval, en zelfs als het iets besmettelijks is, is er misschien nog voldoende tijd om een behandeling te starten voordat het te laat is. En bovendien, als deze man aan een of andere giftige stof is blootgesteld, betekent dat niet dat dat ook voor jou geldt. Dat kan op elk moment zijn gebeurd. Het is dus echt nog te vroeg om je zorgen te maken. We moeten het simpelweg uitsluiten.'

Halloran pauzeerde even en Kitt liet haar blik van Halloran naar Evie gaan. Ze kende Evie al lang genoeg om te zien wanneer ze een glimlach forceerde, en dat was precies wat haar vriendin op dit moment deed, waarschijnlijk om niet in huilen uit te barsten. Alsof Evie de afgelopen jaren niet al genoeg had meegemaakt zonder hier ook nog eens bij betrokken te worden. Maar goed, dat gold eigenlijk ook voor haar.

'Ik weet dat dit voor jullie allemaal beangstigend moet zijn,' zei Halloran. 'En ik zou willen dat ik meer tijd had om jullie gerust te stellen, maar ik ben bang dat we geen tijd hebben voor verder overleg. Jullie moeten me op mijn woord geloven dat je je geen zorgen hoeft te maken. Ik moet me gaan omkleden en jullie bloed moet onmiddellijk onderzocht worden. Ik heb een vriend op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis en die kan een bloedonderzoek meestal binnen een paar uur uitvoeren. We zullen snel meer weten, probeer dus niet in paniek te raken. Ik moet deze situatie behandelen alsof het een ernstig incident is, ik kan niet anders. We kunnen niet het risico lopen dat iemand anders hetzelfde lot treft.'

'Ik begrijp het,' zei Kitt, terwijl haar ogen telkens naar het li-

chaam dwaalden dat enkele meters verderop op het podium lag. Leonard was zo plotseling in elkaar gezakt. En de blik op zijn gezicht, de angst in zijn ogen was onmiskenbaar geweest. Net als de pijn. Buiten speelde de band nog steeds kerstliedjes en op dat moment speelden ze 'Stille Nacht'. Maar vanaf waar Kitt stond, leek alles verre van rustig en vrolijk. En vrede en heil waren echt nergens te vinden.

Kitt deed haar best om zich te concentreren op wat Mal had gezegd, namelijk dat quarantaine onder de gegeven omstandigheden de verstandigste procedure was. Hij moest het zekere voor het onzekere nemen, ook al was er misschien helemaal niets om zich zorgen over te maken. Ze hadden echt geen idee waardoor deze man zomaar in elkaar was gezakt. Of waarom zijn lichaam er zo akelig verontrustend uitzag. Voor hetzelfde geld zou de politie contact opnemen met zijn arts en te horen krijgen dat hij een of andere zeer zeldzame aandoening had en daar gewoon, als natuurlijk gevolg, aan was bezweken.

Hoezeer Kitt ook probeerde zichzelf gerust te stellen, het knagende gevoel in haar binnenste verdween niet toen ze naar het bleke, verwrongen gezicht van Leonard keek. Ze had de kwelling in zijn ogen gezien toen hij stierf. Er lag bijna een beschuldiging in zijn blik, alsof hij boos was of zich verraden voelde. Er was iets wat Kitt het gevoel gaf dat iemand schuldig was aan wat er was gebeurd, en dat Leonard wist wie er verantwoordelijk voor was.

Kitt schudde haar hoofd, ze liet zich echt meeslepen. Zo veel speculaties terwijl ze nog van niets wisten. Waarschijnlijk spookte dit allemaal door haar hoofd omdat ze wanhopig probeerde de ene vraag te negeren die haar maar niet losliet. Gezien al het contact dat ze met Leonard had gehad vlak voor en na zijn dood, bleef ze zich ongewild afvragen of zijn lot ook het hare zou zijn.

Eerste druk november 2026
Dit is het negende deel in de Kitt Hartley-serie.

Oorspronkelijke titel *A Body at the Christmas Book Fair*
Oorspronkelijke uitgever Quercus, onderdeel van John Murray Group, Groot-Brittannië
Copyright © 2025 Helen Cox
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Janet Limonard-Harkink
Omslagontwerp Het Omslag Atelier
Omslagillustratie Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 8336 2
ISBN e-book 978 90 261 8337 9
ISBN luisterboek 978 90 261 8338 6
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.